

Barak László

Úgyis kicsinálnak

Barak László

Ügyis kicsinálnak

Hétköznapi versek

NAP Kiadó
Dunaszerdahely
2001

*A kötet megjelenését
a Szlovák Köztársaság Kulturális Minisztériuma (Pozsony), támogatta.*

*Nem kis jóindulattal és némi
szorongó empátiával,
figyelmeztetem az óvatlan
olvasót, hogy a kötebe
sorolt versek, nem beszélve
egyes meglehetősen
hétköznapi – mindazonáltal
a nyomadafestéket
látnivalóan jól tűrő –
szavakról, alkalmasak a lelki
nyugalom megzavarására.
Mégsem biztos, hogy a
kötetet a fiatalokúaktól,
uram bocsá! a kölyköket a
kötettől, el kellene zární.*

A szerző

Hiányzott a hasis

éjszaka lakatlan volt az álmom
nem érthetetlen
csak megmagyarázhatatlan
mint a haza elvesztésének lírai pillanata

éppen pirkadt
amikor megláttam a Folyót
még haldoklott szememben az álom
senki sem várt
aztán megláttam a híd pillérén gubbasztó sakált
– eltévedt! – gondoltam
és a kába sokadalomban
elenyésztek a meztelen felhőkarcolók

hiányzott a hasis
mint a levélzizegés

mintha a világmindenség hallgatott volna
égő hústól szaglott az éter

ideértem hát
szárnyak nélkül is

a másvilágra

Babilon

Miatyánk

ki vagy a mennyekben
gyere le ide
a földre
legyen ez a te országod
legyen fegyvered
csőre töltve
ölj a dicsőségért
mondj időtlen imát
amíg elnyűsz
néhány Máriát
kiket kiválasztunk néked
– átkozott kegyeltünk –
mi meg hogy belakjuk
a mennyet
ha jót akarsz magadnak
ne engedd

hiszen nem lesz miért
visszavágynod

Csak élek

csak élek
álmodni
idegen lélek jár
belém
ha összejönnénk
– gondolom –
szerszámát mutatná könnyedén
nekem
neked
neki
– s így tovább –
mint egy romlott porkoláb
ki hajtja a verklit
méláz
a beszélőn kacsint
majd szervíroz cipőpertlit –

félek-e
élek-e még –
megkérdezi
mikor lesz elég
álmodnia helyettem
emészteni a szart is
mit szerettem
csak élni
nem álmodni mást
mint ébren gyógyulást
cserébe azért
ami vagyok
voltam
élve
vagy oszlóban
holtan
egál
mert valami rég nem körbe jár

mikrocsipben a tenger?
digitális?

csak élek
álmodni idegen lélek jár belém
s ez – valami egészen
banális kényszer...

Ciklus

Tegnap

nézlek –
jó lehessen érvnek
ami volt
ami van
hiszen ha holtan látom
önmagam
mit érnek
vád
föloldozás
mit ér
ha markolász a lelkiismeret
ha már most megölnél
– megöltél

úgyis mindegy
úgysem mindegy
majd megbocsátok

Ma

megint közöny
lebzsel a ráció
árvára játszó náció köszön
rád
– kelletlen alázat –
mert ami lesz
csak a látszat
szaglik az éter
ki-be járó katéter
seggbe
vesébe látó mobil...
valaki lehallgat
nem egy úrkobold

te vagy az
mondhatod – gyalázat!

megint közöny
megint az tompít
aki itt
aki ott él
úgyis lerondít
nézz rám
úgy emeld a fegyvert
úgyis mindegy
úgysem mindegy
ami van
– csak a látszat

Holnap

valami lesz
– ami lett csak úgy –

távozván régi honba
legfeljebb nem leszek goromba
neki meg olthatatlan könnye hull
akképpen marad végleg alul

nem lehetek vesztes
mert aki megmarad
az eretnek
csak ő sírhat
ő láthat
maradhat végleg alul
mert ő hallgatott szívzörejt
kukkolt ablakot
tükroét
káromolt szentséges lelket
akit
ki elment
kétségbe ejtett...

Újra születni

(zalán tibor kedvéért és által)

minden ugyanaz
minden ugyanúgy
ahogy volt
van
íme a teremtés
parttalan

szemedből kipereg
ugyanúgy
ugyanaz a csepp
tenger
átlábal rajtad
ó nem
nem a történelem

tele van a szád
termékeny szóval
vágóhídi vértől
tisztul az agyad
eleged van
a cseppnyi Egészből

minden parttalan
a teremtés
íme van
ahogy volt
minden ugyanaz
aki vagy
úgy dalol
mint kinek
hol a Sátán
hol az Isten udvarol

rész áhít Egészt
míg hangtalan jár
ami időre ítélt
az óra (is)
kapóra jön ha meghalsz
ketyeg hát
tovább a lét
celebrál golyó általi misét

mi szép
mi szép
mi szép
az újrateremtő
bűn

Csoportkép

mind okos pofa
mind annak látszik
ha nem ők lennének
mások ülnének ODA
hisz e világi a státus
van belőle bőven
csak menni kell
nyomulni valamerre
mindegy a jónép
miként akarja
hol számlán az ész
vagy épp a zsebben
az öröklét ottan:
magasról le van szarva

Szappanopera

az élet
illó öröm
gyermeki könnycsepp
mosoly
ölelő tekintet

– gyász is –

– átkelt a hídon apád is
letépte magáról az inget
mint a hódító legkisebb
ki Óperenciába tartott
a Nagy Folyót legyőzte
mert elérte a túlsó partot
a távolság moraja
örökre ott lakozik benne

amit érez
mintha a mindenség illata lenne –

ilyen a világ
nyomorba szédül
nem számít a vérehulló kincs
az éhező gyermek
kit megvernek
ha elmarad a zsákmány

forog a világ
bár a kurvák
teremtik szakadatlan
apacs rabolná szét
könnyű az ég
feledni tanít
úgy alakít

árva a világ
ne vedd meg
mert újra teremtet
megtanulod ha kitaszít is
ha pokolgép robban
ha tüzet rak is alád
ki általad lobbant lángra
ne vedd meg
ha szédít a mélység
félsz –
élsz még

mert talán szeretnek

hazug a világ
de csak érted az
boldoggá tesz
leránt

divattal csal ha indulsz toronyiránt
gyilkolsz ha szeretnek
fölémel ha megölsz
úgy kínálja magát

– hallgat a mennybolt
fekete márvány
lehet már minden
ami sosem volt

átjuthatsz oda
ahol a világ nem test
nem fény
nem illat
nem divat
nincs hangja
mert istentől való
belőled

amíg élsz
csak sejtéd
az évezredek
egy-egy másodperced
előleg csupán
gyűlik fényes halomra
mint látnok szemében
az idő lombja –

ilyen a világ
divat és pénz járványa
maga az élet szédült bele
e szappanoperába

ennyi az óda
vegyétek meg kilóra
ki tudja
ki tudhatja
– meddig lesz még folytatása

hazudtál bár gyönyört
vagy kínt
magadnak
nem vérzik már ami seb
nem seb ami vérzik
ami voltál
majd kegyesen kivégzik
hiszen – ilyen a módi – ők még
maradnak

Az Isten, éltesen...

Hunčík Péternek

Nem köntörfalaz:
Eljő a nap,
mely mint a többi,
mégsem az.
Fennen ragyog,
mi oda teremtet,
itt lentebb meg
– noha őszülő sörénnyel –,
ragyogj te, Barátom,
könnyed fölénnyel!

Mert, mi régi –
csak most volt.
Néhány perce,
órája,
éve?

Úgysem mi döntünk,
lesz-e vége
Magától jár a verklei.
Győzzük cipelni:
Sarokról sarokra – én,
Te – háztól házig
Kiérdemeljük hát
a gázsit – Tőle!
Ki időtlen ugyan,
ám ki tudja, álmodik-e?

Lásd – ha különbek nem is –
élőbbek vagyunk Nála
– itt a Földön
Te – éppen ötven éve!
Csorduljon hát a bor,
ömljön áldás,
édes lepény,

fűszeres mártás
állítsa naponta fel,
mit állítani kell!
aztán – majd még vagy ötven év
gyorsan elszelel

Hídpróba

kész a híd

átmegy rajta Józsi kora reggel
nagypofájú kofákkal
pónikon vágató
hangos sereggel

közbeszéd is mondható
cudar
kivagyi
szintúgy biztató
vagyis a szavak könnyűlovassága
nem érdekel már senkit
ha egy-egy régi cimborá sitten kuksol is
az isten velünk
mindenki ellenünk

kiejtve keblünkből
immár minden árva
akár holmi lator
ki szajrét hajt
legázol
baksisért kutya
mert a piacról szól a fáma

cilinderben a túlpárt
kapirgál a kába hídverő
az önnönmagától siket
hülyére vett nép
mint kiskakasok a tyúkszárt
megváltást keres a megváltó papja
de rég üres
sőt! nem is volt kalapja
a lopott lének annyi
bár keres majd

a túlparton helyette
Mariska
Rózsi
Fanni
hisz tőkéet hord mind a lába közt
elvégre a Duna mentét is járják már
nemcsak a Rábaközt...

este lesz végül
csillagraj csüng az égen
nagyot ásít majd a hold
aztán petárda durran
és füledbe dörgi Józsi:
ezt jól elbasztuk –
de férfimunka volt

Csúcsrajárók

itt ülünk
a világ közepén
trón
serbli
hinta –
egyre megy
senki sem szerény
nyomjuk a sódert
gyártjuk az álmot
tudjuk jól
mennyi egy meg egy
jól állunk
szépen és szebben
dől öröme vigasz
sikerre triumf
imát rebegünk

szemünk sem rebben
ha közben káromkodunk
– anyád!
leszólunk a bányába
és feljön a szén
elvagyunk
mint világmegváltó eszmék
a hatalom oldalvizén
nem szűz a mátka?
repedt a sarka?
kit érdekel
ha teledagad a marka...
– a kurva anyját!
egy kis életet viszünk
ebbe a nagy-nagy haldoklásba

Narkó

vegyél
mákot
hogy megválthasd a világot
delíriumot
ne hatlövetű pisztolyt
áron alul ritka szajhát
a maffiától
rúgásálló fogsort
ha kell netán egy lista
útmutatónak
kit mikor köpött be
s melyik publicista
ki kinek ártott
miként szedte a sápot
néhány kisisten
alig mocskolt

seggnyaló
gusztusos mint a csípa
kapható még
hajózható bili
vihar kavarta tartalmát
luxusjacht hasítja
visszaváltható lélek
elkoptatott szavak
jólétbe vezető létra is van
vámpírtól szájkosár
alkalmi költemények
– egy nemzetes – micsoda klassz –
mit ha tetszik
ördögök mondanak
állítható napóra
rugóra járó fasz
kezes gazember
csillagos plafon

mák helyett kender
ugyancsak jó anyag
slicc mögül revolver
delírium helyett
tündérnek tyúkszeme
satöbbi

ha lesz még problémád
teendőidet
egy pszichiáter közli
majd veled
– persze hasztalan –
ha meg végképp tiszta vagy –
vigadj
mivége szenvedne
kinek folyton-folyvást jó napja van?

Énkormányzat

osztogat a zsinat
ürül a kassza
koncert folyik a közösülés
el ne mulassza a sanszot
hátról törekszik fölfele
keményen papol
a vezérszónok
otthon már hiába udvarol
jól tudja az asszony
hetedízigen impotens a tag
nem csak gatyájában üres a patron
ha az ülésen még néha észbe kap
hazudik akkor is ha kérdez
farkcsóválva szolgál
– ez még megy neki –
közben vicsorog

folyik a nyála
mint egy éhes eb
ugat a nagyvilágba

nála csak a polgármester éhesebb
lopott gesztust gesztusra hány
kinek-kinek trafik jut
a másik eleget kaszál
a szemétben is ott a blöff
közpénzen lesz a pulykából csalogány...
– és a polgár? – bassza meg a bánat!

a szófogadatlan
kiben motoszkál még egy kis kurázsi
csak az anyjára licitálhat
süket vagy?
semleges?
zsemlével

kincstári kólával
patkányméreg helyett
egy csipetnyi mézzel-mázzal
úgyis kicsinálnak

Mi, ötvenévesek

jók vagyunk végleg
nincsen többé stikli
viselkedünk
nálunk a szmoking a sikk
nem egy lopott bicikli
poloska sem kell a falba
hogy ügyeink haladjanak
mint konyhakés a vajba'
ha megmentjük a hazát
nem oldalgunk szendén
elkérjük a baksist
a szoknya alá
ha benyúlunk még itt-ott
nem keresünk tiltott titkot
tudjuk mi a lényeg
kiröhögjük őket

az egyszeri kamaszt meg a bakfist –
kik suttyomban kefélnek

A százezredik epizód

áll a bál
a kerti piknik
zsírfolt díszlik
a galléron
nyárson csemegézik
néhány bomba nőci
a lármát
gorilla őrzi
kézcsók cuppan
– kérlekalássan! –
snitt!
megbotlik a fény
egy úrhölgyi frizurában
nincsenek árvák
nyomorultak
csak kocsimárkák

pohár csörömpöl
nem a Göncölszekér
ömlik a jólét lefelé
a torkon
majd egyre alább
– készül a szar –
biznisz fogan
mindenki egyet akar:
élni bele a nagyvilágba
csak úgy
mintha igen
nem pediglen
mintha nem...
halandzsa
halandzsa
halandzsa
snitt!
egy rangidős csibész

sliccén matat
a csitri mátká
legyen vastag betevője
meg dollár
svájci frank
és dojcse márka
kagylót fal José (józsi) a hősszerelmes
pettingre éhezik Marija (mári)
kamera pásztáz
lesz-e ármány?
terjed a boldogság
mint a vírus
a járvány nem ismer gátat
a százezredik epizódja
így készül a világnak

csitt!
az adásnak vége!

szikrázó csillagok kikapcs!
a lovakat lelövik ugye?
ipiapacs

A részeg fény

bujkál a hajnali utcán
mint egy csöves
úgy oson
simogat
levendulát
pipacsot
ölel szemetes kukát
átcsordul a kulcslyukon
igaz akár a vágy
a ki nem mondott szitok
mint a lélekbitorló magány
a legjózanabb titok
és hallod hogyan dörömböl
álomba hajszott kurvák ajtaján

Börleszk

a hídra hordót görget János
még nem ittas
de már most
ordít belőle a vaskos nóta:
„megszülettem
mintha kellett volna
apám halott
anyám árva
ők csináltak engem a hídra járva
jó volt nekik
nekem mostan
nekik ihaj
nekem tyuhaj
jó bort hoztam!“

csapra verve már a János
vedel vele vígan
falu-város
mennydörögve szól a nóta:
„megszülettünk
nyugtunk nincs azóta
lop a falu
a bűnös város
még a jóisten is sáros
nekünk most jó
holnap nektek
majd úgyis keresztbe tesztek
ha kiürül a hordó!“

így megy ez míg elnémul a János
vele a bagázs is
nincsen hangja mármost
hol van már a hetyke nóta...?

az örvénylő folyóba estek
a híddal együtt odavesztek

filmszakadás

És szóla – Sancho...

- tele van a kancsó!
- szóla Sancho

bár fecseg
muzsikál az éter
rádióhullámok fickándoznak szerteszét
csicsás verdák dohognak
van kaja
sörhas is
fekve hányás – tahóméter! –
patinás a szemét
fullos az anyag
– minimum hasis –
izmos tőle az agy
és mintha processzorra járna dákód...

te volnál bár a bokréta rajt
mégis üldöz a világ
a marha nagy kalap
álmok nélkül
– te rongy alak! –
folyvást útszélre hajt

tomboljon bár a lagzi
névre szólhat
a kancsal gyönyör...
– a habókos góré nélkül
még sincs kedved ittmaradni

Sztori

föl
majd alább
jobbra-balra
idébb-odább
oda-vissza is
előre-hátra...
téblábolsz bár
de nem mint a szociban
ukázra
lapátnyél sincs már hónod alatt reggel
mert – értsed ember! –
amibe csendben beleléptél
vadiúj térfél:
a huszonegyedik század!

privatizálsz?
vagy éppen sztráda épül?
kell egy kis kurázi
úthenger
vágott kő
az aszfalt ne izgasson
senki meg nem alázhat
csak az elszámolási szabályzat
a gázsi
amit a szarból sehogyse
ám aszfaltból például! –
bizton lehet csinálni

nem vagy már rab
csak mint a piac
vagy egy habókos arab
majdnem szabad
zsebedben nem az úr

hanem mobil beszél
– pardon: egy úr a mobilban –
– mit mond ő?
– ki az?
a hivatal embere
kinek egy millió kellene
ám minimum fele:
tudja honnan fúj a szél

délben bankár jön aztán
kedvence
nem a vodka
nem a rum
álma nem Kazahsztán
a bolgár Aranyhomok
inkább a vallon puttonyok
meg a Karibi-térség
– minimum! –
vagy némely „fecsegő csecsebecsék“?...

s ha netán szerinted
mindez szemétség
a kölcsönnek annyi
nyista
baszhatod

hazaszédülsz végül
hiába mondták: öld meg!
pénzt kutatva segglikadban
nyomul az asszony
– feminizált vadkan –
majd szolárium
csevej egy nyegle partin
frizurának szasszon
olvasmánynak gagyi magazin
és rájössz:
a szomszéd füve mindig zöldebb
– az új világban is...

Filmszakadás

Filmszakadás

...mint eleven videó
rögzítetted rögeszméd tárgyát
amikor párát pumpált a Nagy Folyó
Manhattant
Brooklynt
Bronxot
a civilizáció időzített bombáját
rájuk gondoltál
honfitársaidra
kik rágták a böhöm nagy csontot
esendő kannibálok
nép voltál
társadalom
ősz szakállas pópa
ráztad a rongyot
cirkuszoktól volt hangos Európa

lusta voltál
szorgalmas
ilyen-olyanista
katolikus
zsidó
patétikus kálomista...

...megnézted azt az időzített izét
milyen az a bomba
megpiszkálgattad
megreparáltad kicsinyt
s nem sült el akkor
mint egy kamaszkori gránát
mert Allah nem volt még goromba

most már annyi!
álmodhatod
a két bazi nagy tornyot

Manhattannel együtt
az egész kibaszott világ
házadba
szobádba
az asztalodra
kénköves robajjal
ágyadra omlott
megszentségtelenítve
az otthon
a komfort
a lélek teremtő csendje
nem üt többé ugyanúgy
vagy kussol az óra
röpcsit rajzol egy kölyök
nem veled
– a sátánnal tér majd nyugovóra

Értsd meg!

Szerethetsz majd

álmodban szerettél
asszony voltál megint – minek?
ezt ne valld be többé senkinek
főleg nekem ne
kit szeretni voltál kénytelen
mert a képzet túlhan
átrajzolt engem
ami úgy látszott ott
itt nem úgy van
hiszen ideát te is más vagy
mást akarsz
hamis volt hát
az álombéli arc
csupán a helyszín volt igaz
amit álmodtál –

csak nélkülem lesz
végső vigasz

Értsd meg!

lemészárolt évszakok

velük fogan

múlik

aki vagyok:

csatatér

ábránd

gyönyör

csend

csak a vér kertésze munkál

a húsevő kertben

értem eseng a rend

Tartalom

Hiányzott a hasis	7
-------------------	---

Babilon

Miatyánk	11
Csak élek	13
Ciklus	16
Újra születni	20
Csoportkép	23
Szappanopera	24
Az Isten, éltesen...	30
Hídpróba	33
Csúcsrajjárók	36
Narkó	38
Énkormányzat	41
Mi, ötvenévesek	44

A százezredik epizód	46
A részeg fény	50
Börleszk	51
És szóla – Sancho...	54
Sztori	56

Filmszakadás

Filmszakadás	63
--------------	----

Értsd meg!

Szerethetsz majd	69
Értsd meg!	71

Barak László

Ügyis kicsinálnak

Kiadta: NAP Kiadó, Dunaszerdahely, 2001

P. O. Box 72. 929 01 Dunajská Streda

Felelős kiadó: Barak László

Szerkesztette: Csanda Gábor

Borító: Androvics Péter

Nyomdai előkészítés: NAP Kiadó – Mészáros Angelika, Dunaszerdahely

Nyomta: Valeur Kft., Dunaszerdahely (Dunajská Streda)

ISBN 80-89032-13-3

M